

۲۲۱۶
۹

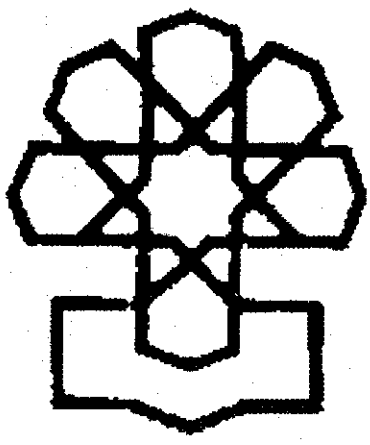
شماره ترتیب چاپ: ۸۲۳
شماره چاپ سابقه: —
شماره دفتر ثبت: ۳۲۷

دوره ششم - سال دوم
۱۳۸۰-۱۳۸۱
تاریخ چاپ ۱۳۸۰/۶/۱۰

گزارش کارشناسی درباره لایحه:

الحاق یک تبصره به قانون اصلاح قانون نحوه تأمین
هزینه‌های اتاق‌های بازرگانی و صنایع و معادن
جمهوری اسلامی ایران (مصوب ۱۳۷۷)

کمیسیون‌های ارجاعی اقتصادی - برنامه و بودجه و محاسبات - صنایع و معادن

شماره مسلسل: ۶۲۱۶
کدموضوعی: ۲۰۰

معاونت پژوهشی
آبان ۱۳۸۰

کار: دفتر مطالعات برنامه و بودجه

گزارش کارشناسی درباره لایحه:

الحاق یک تبصره به قانون اصلاح قانون نحوه تأمین هزینه‌های
اتاق‌های بازرگانی و صنایع و معادن جمهوری اسلامی ایران
(مصوب ۱۳۷۷)

کدموضوعی: ۲۰۰

شماره مسلسل: ۶۲۱۶

پیشینه لایحه

متن تبصره الحاقی لایحه مزبور در سال ۱۳۸۰ به عنوان تبصره بودجه‌ای در بند «س» تبصره ۵ قانون بودجه کل کشور طرح و تصویب شده است. حال، دولت در راستای اجرای تبصره ۴۸ قانون بودجه سال ۱۳۸۰ و به منظور:

۱. حمایت از وجوه واریزی به حساب درآمد عمومی.
۲. اصلاح قوانین بودجه کل کشور،
۳. رعایت اصول بودجه‌نویسی مبنی بر درج مسائل غیر دائم در قانون بودجه،
لایحه فوق را تقدیم مجلس کرده است.

ایرادات لایحه

طبق مفاد قانون اصلاح قانون نحوه تأمین هزینه‌های اتاق‌های بازرگانی و صنایع و معادن جمهوری اسلامی ایران (مصوب ۱۳۷۷) وزارت امور اقتصادی و دارایی مکلف شده که درآمد مشمول این قانون را پس از وصول به حساب درآمد عمومی کشور واریز کند. اما متن تبصره الحاقی پیشنهادی دولت، وزارت امور اقتصادی و دارایی را مکلف ساخته که این درآمد را به «حساب مربوط» واریز کند. به بیانی دیگر، درآمد مذکور طبق متن قانون باید به حساب درآمد عمومی و طبق تبصره آن به حساب دیگر واریز شود، حال آن که بر طبق اصول قانونگذاری، تبصره‌های یک قانون نباید خلاف متن همان قانون باشند. حتی اگر این تبصره تصویب شود و درآمد وصولی به حسابی غیر از درآمد عمومی واریز گردد، معلوم نیست که

تکلیف این قسمت از قانون مصوب ۱۳۷۷ که حکم می‌کند: «معادل صددرصد وجوه واریزی فوق از محل اعتباراتی که هر سال به همین منظور در قانون بودجه کل کشور منظور می‌شود حسب مورد در اختیار اتاق‌های تعاون جمهوری اسلامی ایران یا اتاق‌های بازرگانی و صنایع و معادن جمهوری اسلامی ایران قرار خواهد گرفت»، چه خواهد شد؟ اگر قانون به این شکل باقی بماند مانند این است که در قبال درآمدی که به خزانه واریز نشده، در بودجه سالانه به یک سازمان غیردولتی و خصوصی اعتبار تخصیص یابد و بدین ترتیب سازمان در برابر دیوان محاسبات هم پاسخگو باشد؛ حال آن که این نوع قانون‌گذاری مغایر اصل ۷۵ و ۵۳ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، قانون محاسبات عمومی کشور و سایر مقررات عمومی دولت است.

اصولاً به نظر می‌رسد هدف قانونگذار از تصویب قانون نحوه تأمین... (مصوب ۱۳۷۷) حمایت از اتاق‌های بازرگانی و صنایع و معادن و راهکار این حمایت نیز وصول درآمد توسط دستگاه تخصصی وزارت امور اقتصادی و دارایی و پرداخت آن به این اتاق‌ها بوده است؛ اما این که در قانون مصوب ۱۳۷۷ پیش‌بینی شده که وصول درآمد و پرداخت آن از طریق خزانه و تخصیص اعتبار بودجه‌ای صورت گیرد، موجب درگیر شدن یک سازمان غیردولتی با پیچیدگی‌های مقررات دریافت‌ها و پرداخت‌های دولتی گردیده و در حقیقت، این لایحه در صدد جلوگیری از این اتلاف هزینه و زمان است؛ لکن متن پیشنهادی دولت برای اصلاح قانون مصوب ۱۳۷۷ نه فقط این هدف را برآورده نمی‌کند، بلکه موجب در هم ریختن آن می‌شود. برای جلوگیری از این اتفاق باید متن قانون اصلی اصلاح شود.

پیشنهادها

با توجه به مطالب فوق‌الذکر به نظر می‌رسد برای دستیابی به یک قانون کارا، قابل اجرا و قابل نظارت، لایحه دولت باید به شکل زیر ارائه شود:

لایحه اصلاح قانون اصلاح قانون نحوه تأمین هزینه‌های اتاق‌های بازرگانی و صنایع و معادن جمهوری اسلامی ایران (مصوب ۱۳۷۷).

ماده واحده - ماده واحده قانون اصلاح قانون نحوه تأمین هزینه‌های اتاق‌های بازرگانی و صنایع و

معادن جمهوری اسلامی ایران (مصوب ۱۳۷۷/۶/۲۹) به شرح زیر اصلاح می‌گردد:

«به منظور تأمین هزینه‌های ضروری اتاق‌های تعاون جمهوری اسلامی ایران و اتاق‌های بازرگانی و صنایع و معادن جمهوری اسلامی ایران، وزارت امور اقتصادی و دارایی مکلف است علاوه بر وصول مالیات‌های مقرر، معادل سه در هزار درآمد مشمول مالیات اشخاص حقیقی و حقوقی را که دارای کارت بازرگانی از یکی از اتاق‌های فوق‌الذکر هستند، هنگام صدور تسویه حساب، وصول و حسب مورد به حساب مربوط به اتاق‌های تعاون و بازرگانی و صنایع و معادن جمهوری اسلامی ایران واریز کند.»